

La solució és la democràcia, no Espanya

Pere Miret, economista. Febrer del 2018.

“... què va fallar en l'operació de màrqueting polític? [dels tres partits espanyolistes en les eleccions del 21D] [...] Doncs hem de concloure que la relació qualitat-preu no era bona per a la majoria dels electors. Un Estat espanyol antidemocràtic, arbitrari i corrupte, que l'únic futur que ofereix és repressió i decadència econòmica i cultural no és atractiu”.

L'Estat espanyol, malgrat haver ratificat els Pactes Internacionals de Drets de les Nacions Unides, que reconeixen el dret dels pobles a l'autodeterminació, va declarar el referèndum d'autodeterminació de Catalunya de l'1 d'octubre de 2017 il·legal i va intentar d'impedir-lo amb una gran repressió. Tanmateix, va fracassar i un 90% dels vots van ser a favor de la independència de Catalunya. En conseqüència, el 27 d'octubre es va proclamar la República Catalana.

El Govern espanyol del Partido Popular (PP), que sols havia obtingut el 8% dels vots en les últimes eleccions al Parlament de Catalunya el setembre del 2015 va reaccionar suprimint l'autonomia de Catalunya i va passar a governar-la des de Madrid, tractant Catalunya com una colònia. Després d'això va convocar eleccions autonòmiques al Parlament de Catalunya per a rentar-se la imatge internacional, ja que esperava guanyar-les en un entorn controlat: dirigents del Govern català i líders de la societat civil empresonats, mig Govern català a l'exili, control dels principals mitjans audiovisuals, traves per a la votació dels catalans a l'exterior, etc.

El referèndum mai pensaven autoritzar-lo perquè ja sabien que el perdrien, però confiaven que el bloc espanyolista guanyaria les eleccions del 21 de desembre de 2017 i així posarien fi al procés per la independència. A més, no van cessar d'amenaçar els electors que si no “votaven bé”, és a dir, els partits espanyolistes, s'intensificaria la repressió. I sobretot comptaven amb una enorme operació de màrqueting polític finançada probablement per la banca espanyola.

En efecte, els tres partits espanyolistes, Cs, PP i PSC es van presentar a les eleccions del 21D amb un pressupost declarat de 5,6 milions d'euros, un 55% superior al del conjunt dels tres partits independentistes, sense tenir en compte que Cs és conegut per l'opacitat del seu finançament. I tanmateix, l'operació de màrqueting polític va fracassar, ja que els partits polítics independentistes van revalidar la majoria absoluta al Parlament de Catalunya amb l'obtenció de 70 diputats enfront dels 57 del bloc espanyolista.

Al mateix temps, van caure dos mites. Un era que si els independentistes guanyaven les eleccions al Parlament de Catalunya era perquè la taxa de participació era baixa i no s'expressava la majoria silenciosa. Aquesta vegada la participació va pujar a un màxim del 79% i va tornar a guanyar l'independentisme, com es va reconèixer internacionalment. En relació amb això es deia que l'independentisme havia assolit un sostre d'electors, però el vot en favor dels partits independentistes va continuar la progressió ascendent malgrat l'ofensiva de l'Estat espanyol.

Llavors, què va fallar en l'operació de màrqueting polític? Va fallar la comunicació malgrat l'enorme avantatge pressupostari? No sembla que fos aquest el motiu a jutjar per la proliferació abassegadora per tot el país de banderoles i de les seves múltiples aparicions a

la majoria dels mitjans audiovisuals i de la premsa. Doncs hem de concloure que la relació qualitat-preu no era bona per a la majoria dels electors. Un Estat espanyol antidemocràtic, arbitrari i corrupte, que l'únic futur que ofereix és repressió i decadència econòmica i cultural no és atractiu. A més, el preu de la dependència de l'Estat central és altíssim: el dèficit fiscal amb l'Estat espanyol és el 8 % del PIB català en mitjana anual.

El lema del PP en la campanya electoral era: "la solució és Espanya" i va acabar essent l'últim dels set partits parlamentaris en vots, amb sols el 4 %. Tal com es van plantejar aquestes eleccions queda clar que els electors no ho van veure així. La solució no pot ser altra que el respecte del dret internacional, que empara el reconeixement de la voluntat democràtica del poble català, que va ser clara en favor de la República Catalana.